

Bůh kalvinistů není mým Bohem

Svědectví o mém rozchodu s kalvinismem

Pokoj lidem žijícím ve stínu Božím,

mají se psát svědectví, proč člověk opustil kalvinismus. Takové svědectví napsat nemohu, kalvinistou jsem nebyl, ale díky kalvinismu jsem byl v nebezpečí života a musel jsem jej "opustit".

Uvěřil jsem ve světě a měl jsem a někdy i možná mám takovou naivní víru. Nyní je již spojena s pár šedinami, zkušenostmi, prostě s chozením po stezkách Božích.

Před desítkami let to tak však nebylo.

Byť vychován v ateismu, 89. rok byl můj maturitní, rodina nevěřící, oblíbené předměty matematika + fyzika, jsem nějak vždy věřil v Boha, byť mi byl představován jen jako pohádková karikatura. V ní jsem nevěřil, věřil jsem ve vyšší princip, v Boha, stvořitele.. Teprve na VŠ jsem poprvé uslyšel o Kristu.

Po pár letech chození do BJB sboru a útěku od náboženství ke křesťanství jsem se potkal s velmi neobvyklými bratry. Jejich praktický/časný život a víra skoro splývaly. O tom jsem do té doby jenom četl v Bibli. V tu chvíli mi došlo, že jsem léta sice věřil v Krista, ale nebyl jsem křesťanem. Je rozdíl mezi vírou a věřením, či věřivostí.

Mezi řádky mluvili o kalvinismu, byť slovo kalvinismus nikdy nepadlo. Bylo to vždy jen mezi řádky. V tu chvíli jsem některé věci vnímal jinak, ale přisuzoval jsem to své naivitě, nezkušenosti, malosti... Pak se mi dostal do ruky Zápas o duši, s článkem od Pavla Steigera Arminiánství versus kalvinismus. Článek byl psán velmi poutavě, vyvolával dojem poctivosti, pokory a hledání... to mi bylo blízké... a ten článek mně stál málem život. Já autorovi uvěřil, že je poctivý a hledající a že co předkládá je poctivé... a tak jsem četl, jak arminiánská víra je člověkokentrická a vlastně proti Bohu, jak stojí na nepochopení, na „dvou“ verších, kdežto kalvinismus je poctivý a mimo „dva“ verše arminiánské Bible obsahuje tisíce kalvinistických... a já tomu uvěřil a vyznal Bohu, že jsem asi rouhač, jelikož byť vše hovoří pro kalvinismus já nejsem schopen tak věřit a věřím tedy v člověka, nevěřím tedy Biblicky a odmítám věřit biblicky, jak ZOD popisuje. Vyznal jsem Bohu, že jinak věřit neumím a že tedy věřím „ve vzpouře“ vůči Jeho svrchovanosti.

To byla hodně zlá doba. Neměl jsem „nikoho“ z lidí, kam bych se mohl utéci. Všechny navštívené

sbory byly buď prázdným, byť protestantským, náboženstvím a pokud to byli lidé s vírou v životě, tak kalvinisti. Někteří tolerantní, všichni hodní... ale... ale já nebyl schopen věřit jak oni a časem mi docházelo proč.

S některými byly dobré vztahy, ale postupem času jsem pochopil, že kalvinisté věří ve skutečnosti v jiného Boha. Že Bůh kalvinistů není mým Bohem a že „můj“ Bůh je jiný a došlo mi, že „můj“ Bůh je biblický. To už jsem znal Písmo trochu lépe, znovu jsem četl stejný ZOD a nechápal jsem, jak jsem se mohl nechat tak obelhat, a nechápu, jak autor se mohl nechat tak obelhat. Že skoro celý článek je demagogický a plný chyb až lží, o kterých věřím, nemá autor ani ponětí. Sám je obelhán. Ale mně to stálo málem život. Znova opakuji, že autor byl jistě před sebou poctivý, jeho prvoplán rozhodně nebyl podvod či cokoliv zlého. To z jeho textu je vidět, ta pokora, tichost, touha, hledání, opravdovost... a proto jsem mu i věřil, nedošlo mi, že je sám obelhán a zvěstuje lež.

Pro mne nejzákeřnější bylo veršové srovnání – verše podporující arminianismus a verše kalvinistické. Dokonce veršů arminiánských bylo více, ovšem s dovětkem, že jde o plný výčet všech arminiánských veršů, vedle byl sloupec kalvinistických, těch bylo méně s dovětkem, že Bible je jich plná a že autor vypichuje jen ty stěžejní... a já tomu uvěřil. Tedy uvěřil jsem, že je to pravda, že moje víra je mimo, ale nebyl jsem schopen ji opustit a tak jsem se viděl jako vzpurný rouhač, člověkocentrista, který není ochoten kapitulovat před Božím slovem, tedy služebník nepřitele. Pokud nekapituluji před Božím slovem, tak jsem ve vzpouře. Když Bůh řekne: Jdi doprava, je bláhové jít doleva a prohlašovat se za služebníka Božího. To byla hrozná bezmoc, miloval jsem Boha, ale nebyl jsem schopen opustit svoji arminiánskou svévůli.

Dnes vím, že ty nejzákladnější arminiánské verše tam vůbec nejsou, že rozhodně nejde o výčet všech, ale ty nejsilnější jsou vynechány a naopak výčet kalvinistických byl úplný, protože krom citovaných o žádném jiném v Písmu nevím. Dnes to vím, jelikož už trochu znám Písmo.

Proč nejsem kalvinista? Proč jsem přežil? Došlo mi, že rozdíl je v jiném Bohu a že „můj“ Bůh je ten biblický. V mém porozumění kalvinistický bůh nemá s Bohem Bible nic společného. Tak dnes věřím. Věřím v Boha, který ve Svém Synu Pánu Ježíši Kristu udělal pro člověka úplně vše. Že z Boží strany bylo učiněno vše, co učiněno mohlo být. Prostě Bůh člověka tak miloval, že v Kristu učinil opravdu vše. Ale opravdu vše. Byť je Bůh všemocný, tak už víc udělat nemohl. Taková je oběť našeho Pána Ježíše Krista.

Kalvinistický Bůh je jiný. Ten neudělal pro člověka vše, nechal umřít Krista, ale neudělal pro člověka vše. Tedy neudělal vše pro každého člověka. Pro některé ano, ale pro většinu vše neučinil. Taková představa je pro mne dnes úplně děsivá, pokud Bůh neučinil pro člověka vše a přitom nechal zemřít Krista, tak je oběť Pána vlastně jen velké egoistické PR Boha. A v takového Boha nevěřím, když sotva tuším Getsemane, když sotva tuším boj Pána, tak vím, že Otec učinil pro člověka vše... pro každého člověka. Takový je Otec Pána. Milující Syna i nás.

Věřím, že peklo bude docela plné, že křesťanů ve svobodném světě je obdobné procento jako v Iránu, byť jsou zde plné kostely. Věřím, že cesta je velmi úzká, ale z Boží strany bylo učiněno vše... peklo nebude prázdné a přitom mohli být spaseni skrze Krista všichni... někteří však nechtějí. Bůh pro každého udělal vše a přitom v pekle bude husto. Calvinistický Bůh neučinil vše, na někoho totiž neukázal prstem a neukázání prstem je skoro pohrdnutí obětí Syna. Nejde věřit ve vyvolení ke spasení a nevěřit ve vyvolení do ztracení. Pokud Bůh vyvolil ke spasení (ne předzvěděním), ale pouhým losem – to je kalvinistické vyvolení, tak nevyvolení druhých je ve skutečnosti Boží vyvolení k zahynutí. To nejde oddělit. A proto ani nejde spojit kalvinistický bůh s Bohem Otcem. A proto kalvinistický bůh v Kristu neučinil vše a jeho láska nebyla taková jako láska Boha, co učinil vše.

A poznání tohoto rozdílu mi pomohlo k plnému opuštění kalvinismu.

Jirka

Články v rubrice **Koutek pro ex-kalvinisty**:

Svědectví	Téma
Proč už nejsem kalvinista	odchod ze sboru Acts29 (Sktutky 29)
Moje cesta od kalvinismu	konfesionální autobiografie a důvody
Kalvinismus je zenová filozofie	teologické problémy kalvinismu
Bůh kalvinistů není mým Bohem	díky kalvinismu jsem byl v nebezpečí života